

[Honoré.]

økonomisk støtte til personer, der deltager i overenskomststridige aktioner,

at samfundet derimod ikke yder økonomisk støtte til virksomheder, der overholder indgåede aftaler, og som lider tab eller trues med udslettelse på grund af overenskomststridige aktioner,

opfordrer folketingsrettingen til at bringe denne favorisering af den ene af parterne til ophør, enten ved at søge bistandsloven ændret eller ved at fremlægge forslag om økonomisk støtte til sådanne virksomheder,

og går derefter over til næste punkt på dagsordenen.«

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår i forhandlingen.

Ib Christensen (DR):

De øvrige ordførere inklusive ordføreren for forespørgerne har jo alle gjort dette til en almindelig beskæftigelsesdebat, uden hensyn til at emnet sådan set var fordelingen af arbejdsløsheden. Men i en tid med 160.000–200.000 arbejdsløse ville det også være uacceptabelt ikke at diskutere veje og muligheder for at få denne situation afgørende ændret.

Det forekommer mig, at statsministerens udtalelser, hvor han nærmest placerer det økonomiske ansvar internationalt, er ret så mistrøstige. Det er, ligesom regeringen skyder det fra sig og konstaterer, at det altså er internationale forhold, over hvilke vi intet herredømme har, der gør, at vi har denne situation – uden hensyn til at Sverige, Østrig, Norge og andre lande, med hvilke vi med rimelighed kan sammenligne os, ikke har en arbejdsløshed af tilnærmelsesvis den størrelsesorden. Det skal erkendes, at der er en meget smal sti mellem inflation og arbejdsløshed, mellem det, som man kan opfatte som Skylla og Charybdis. Så meget mere kunne der være grund til at prøve at vurdere, om der findes sektorer, hvor man ved en indsats kan bekæmpe begge onderne, både arbejdsløsheden og inflationen. Her har mit parti jo ofte henvist til den enorme inflationsfaktor, der findes i de mægtige jordværdistigninger, der finder sted, og som nu andrager 25 mia kr. om året, svarende til hvad der ud-

betales til Dansk Arbejdsgiverforenings 450.000 ansatte lønmodtagere. Den kilde til inflation lader man rinde, ja, man styrker den gennem februarforliget, hvorimod man holder et nøje øje med alt, hvad der hedder lønindkomster, i hvert fald under LOs område.

De jordværdistigninger, der finder sted nu, svarer til 1 mia kr. hver 14. dag; det svarer til den lønsum på 982 mill. kr., der var mellem Dansk Arbejdsgiverforening og LO – blot til illustration af størrelsesordenen. Her er der tale om værdistigninger, som der ikke ligger nogen som helst produktion bag ved hos dem, der i øjeblikket indkasserer dem, hvorimod der dog bag lønsummen ligger en produktiv indsats. Det forhold, at man præmierer kapitalflugten mod jord og fast ejendom så stærkt, gør jo, at renten drives i vejret og erhvervslivet må kæmpe med store investeringsbesværigheder.

Industrirådet har netop offentliggjort noget materiale, som i så henseende er ret så interessant. Man regner med, at en ny arbejdsplads koster 400.000 kr. at etablere, og heraf andrager renteomkostningerne 60.000 kr., hvilket er langt mere end i øvrige lande, vi kan sammenligne os med, bortset fra England, hvorimod lønomkostningerne ved etablering af en ny arbejdsplads andrager 73.000 kr., hvilket så nogenlunde, bortset fra England, svarer til lande, med hvilke vi kan sammenligne os. Det vil sige, at Danmark må kæmpe med lønomkostninger, der så nogenlunde svarer til eller er lidt højere end lønomkostningerne i de lande, vi kan sammenligne os med, hvorimod renteomkostningerne er op til dobbelt så høje. Der ligger noget af forklaringen på erhvervslivets konkurrenceproblemer og på, at Danmark er ramt så hårdt af den internationale krise, som vi er.

Derfor ser vi således på det, at det første punkt, vi må satse på, er at gennemføre stop for jordspekulationen og gennemføre en økonomisk politik, der leder opsparingen til arbejdspladsskabende investeringer i erhvervslivet i stedet for den nuværende politik. Vi ser videre sådan på det, at det andet punkt, der må gennemføres, er en udgiftsreform, således at vi begrænser de offentlige udgifter på socialt ansvarlig måde ved afvikling af tilskud til særinteresser af enhver art, inklusive de selektive erhvervstilskud, som man opererer med, og hvor ideen jo er, at man skal yde tilskud til bestemte sektorer. Der har jo været mange bud